

ת"פ 20816/04/15 - מדינת ישראל נגד חביב שחאדה

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 20816-04-15 מדינת ישראל נ' שחאדה
בפני כבוד השופט שלמה בנג'ו

מדינת ישראל
ע"י לשכת תביעות חיפה
באמצעות עו"ד מיטל אוחיון

המאשימה

חביב שחאדה
ע"י הסניגוריה הציבורית
באמצעות עו"ד אולג פארגין

נגד
הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום:

לפי כתב האישום, בתאריך 12.4.15, סמוך לשעה 12:45, בפינת הרחובות שד' בן גוריון והמגינים בחיפה, בחניון רכבים, התפרץ הנאשם בכוונה לגנוב, לרכב חונה, המוחזק על ידי תמיר בדר (**להלן: "המתלונן"**), יחד עם אחר שזהותו אינה ידועה למאשימה, באופן שהשניים ניפצו שמשות דלת הרכב, רכנו מעל הרכב והחדירו חלק מגופם אל פנים הרכב, דרך השמשה שנופצה.

בהמשך לאמור ובאותן נסיבות, גנבו הנאשם והאחר, בצוותא, מפנים הרכב, את תיקו של בעל הרכב, על תכולתו, (אוזניות/מטען לטלפון נייד/חולצה/מסמכים אישיים), באופן שנטלו את התיק ממקומו ברכב ועזב עמו את המקום כשהם מתכוונים בשעת הנטילה לשלול את הרכוש שלילת קבע מהמתלונן.

הנאשם הואשם אפוא בביצוע עבירות של פריצה לרכב בכוונה לגנוב - עבירה לפי סעיף 413 סיפא לחוק העונשין, תשל"ז - 1977; גניבה - עבירה לפי סעיף 384 לחוק העונשין, תשל"ז 1977

תשובת הנאשם לכתב האישום וגדר המחלוקת:

הנאשם טען באמצעות בא כוחו, כי לא היה במקום ולא ביצע את העבירה. לדבריו, בשעה הנקובה בכתב האישום היה בביתו או במסעדת "שווארמה פורד". הוא היה שם לבד, אך בבית הוא היה עם אביו. לטענתו, טענת האליבי שהעלה, לא נבדקה על ידי הרשות החוקרת.

בחומר הראיות מצויות תמונות ובהן תמונה של שני בחורים בזירת הפשע. גדר המחלוקת נוגעת בעיקר לשאלת יכולת הזיהוי של הנאשם מתוך אחת התמונות שצולמה ע"י עד ראייה שנכח במקום, בה נראית צדודיתו של בחור, שנצפה על פי הנטען (ע"י העד שצילם את התמונה), יחד עם אחר, בזירת הפשע.

ראיות התביעה:

המשטרה העידה את השוטרים המעורבים בחקירת האירוע וכן את המתלונן. כמו כן, הוגשו מסמכים שערכו השוטרים המעורבים באירוע, ותמונות שצולמו המתעדות שני בחורים באותו חניון בעת ההתפרצות, כאשר על פי טענת התביעה, אחד מהם הוא הנאשם.

נפרוש להלן את התשתית הראייתית שהניחה התביעה בפני בית המשפט, ולאחריה את התשתית הראייתית שהניח הנאשם, ולאחר מכן נעבור לניתוח עובדתי ומשפטי של הדברים.

עדת התביעה השוטרת שושי דרור - העדה ניהלה את החקירה בראשיתה, היא גבתה ארבעה מזכרים שסומנו ת/1 עד ת/4, וגבתה את הודעתו של המתלונן. לאור טענת האליבי שהעלה הנאשם בחקירתו, הורתה השוטרת לגשת ל"שווארמה פורד", על מנת לבדוק אם קיימות מצלמות במקום, ולתפוס את סרט הצילום בזמנים הרלוונטיים להתפרצות. כמו כן, הורתה לחוקרים לגשת לאיזור ההתפרצות, לחניון, על מנת לבדוק האם גם שם יש מצלמות, ובמידה וכן, לתפוס את הסרטונים בזמנים הרלוונטיים להתפרצות (עמ' 4 שורות 10 עד 14 וכן ת/4). יצוין, כי בחומר הראיות שהניחה התביעה בפני בית המשפט, לא נמצאו סרטונים כאמור.

עד התביעה השוטר דמיר קושניר - השוטר הינו בלש בתחנת חיפה וערך מספר מסמכים הנוגעים לתיק, ת/5 עד ת/8. כמו כן תפס חליפת טרנינג שסומנה כמוצג ת/9. לדבריו, במועד הנקוב בכתב האישום היה במשמרת וקיבל תמונה בקבוצת הוואטסאפ המשטרית. הוא זיהה את הנאשם באותה תמונה ספציפית שנשלחה לו, כאשר בד בבד מודיע לו אותו מקור ששלח לו את התמונה, שהוא זיהה את הנאשם כמי שהתפרץ לרכב. במקביל, התקבל אירוע בתחנת המשטרה על מודיע שזיהה שני חשודים, שהתפרצו לרכב בחניון, ברח' מגינים. אותו מודיע הצליח לצלם את החשודים וכאמור שלח את התמונה לשוטרים והשוטר קושניר זיהה כאמור את הנאשם באחת התמונות.

לענין זיהוי הנאשם, הבהיר השוטר קושניר, כי הוא זיהה את הנאשם הואיל והוא מכיר אותו מעבודתו כחוקר. לפיכך, הגיע השוטר קושניר יחד עם שוטרים נוספים, לדירה בה מתגורר הנאשם יחד עם הוריו, ולאחר שניתן להם אישור להיכנס לבית על ידי אביו של הנאשם, וכן אישור לבצע חיפוש בהסכמה, תפס השוטר קושניר את חליפת הטרנינג אותה

לבש, לפי החשד, הנאשם בעת האירוע נוכח המידע שהתקבל מאותו מודיע (עמ' 5 שורות 1 עד 6).

השוטר קושניר הוסיף וציין כי הוא תפס את חליפת הטרנינג במקלחת. מדובר היה בחליפת טרנינג מכנסי אדידס בצבע שחור והחלק העליון של החליפה, היה תלוי במקלחת. המכנסיים היו רטובים. כן ציין, כי באותו יום היה גשום. בהמשך, קיבל הנחיה לעצור את הנאשם בחשד להתפרצות לרכב והוא עיכב את הנאשם לחקירה בתחנת המשטרה.

יצוין, כי חליפת הטרנינג, הוצגה לבית המשפט במהלך עדותו של השוטר קושניר ואף תוארה לפרטי פרטים (ראה עמ' 5 שורות 22 עד 24).

יצוין, כי חלק ניכר מהחקירה הנגדית של השוטר קושניר ושל יתר השוטרים שקיבלו או זיהו באמצעות תמונת הוואטסאפ את הנאשם, הקדיש הסניגור המלומד, לשאלת הנוהג בבילוש לקיים קבוצת וואטסאפ ובמסגרתה להעביר מידעים שונים.

השוטר קושניר הבהיר, כי מדובר בקבוצה המונה כ-20 בלשים ובנוסף קיימות קבוצות נוספות, ובסך הכל כ-3 קבוצות. האחת, היא קבוצה הנוגעת להחלפת מידעים הקשורים לעבודה, והיתר הן קבוצות שלא שייכות לעבודה המשטרית המהותית השוטפת. הקבוצות נועדו על מנת להעביר מסרים ומידעים הנחוצים לעבודה השוטפת של הבלשים, כך למשל, אם בלש אחר נזקק לתיאור של חשוד, הוא מעביר בקבוצת הוואטסאפ את פרטיו של החשוד ליתר החברים, ומקבל את התייחסותו של מי שמכיר את אותו חשוד.

עד התביעה השוטר מר שצמן אלכס - שימש כחוקר בתחנת חיפה. הוא גבה עדויות שונות ביחס לאירוע, וכמו כן צרב 3 תמונות מהטלפון הנייד לדיסק - (ת/11). יצוין, כי הסניגור התנגד להגשת התמונות באמצעות עד זה, וטען כי התמונות אינן קבילות, כמו גם הדיסק אליו נצרבו התמונות. בית המשפט קיבל את הדיסק כראייה, לאחר שהעד מסר בעדותו כי הוא משקף תכנים שלפי עדותו של השוטר, הוא זה שהוריד וצרב אותם על גבי הדיסק.

בעדותו מסר השוטר שצמן, כי קיבל תמונות של הנאשם בוואטסאפ, ושמר אותן בטלפון שלו. את אותן תמונות הוא צרב על דיסק. על הדיסק הוא ציין את פרטי הזיהוי ורשם "תמונות חשודים". עם זאת, לא ציין פרטים מזהים נוספים כמו שם החשוד, מספר האירוע ותאריך, אך הדגיש בעדותו כי זהו הדיסק שקשור לאירוע ההתפרצות. הוא קיבל מהמודיע תמונות בוואטסאפ, צרב אותן על דיסק והכניס אותו לתיק החקירה. הדיסק היה ריק מתוכן טרם הצריבה, ורק התמונות הרלוונטיות לאירוע נצרבו אליו. הוא אכן לא רשם פרטי זיהוי על גבי הדיסק, אך רשם מזכר מה יש בתוך הדיסק, כך שאין חשש לערבוב חומרים והכנסת תוכן שאינו רלוונטי לתיק החקירה נשוא כתב האישום. הדיסק עצמו נמצא במעטפה, אשר סומנה בתוך תיק החקירה, ולכן שייך לחומר החקירה הרלוונטי.

גם עד זה התבקש על ידי ההגנה להתייחס לאותן קבוצת וואטסאפ משטריות, כמה חברים הם מונים, מה המידעים שנשלחים באמצעות אותן קבוצות. העד התייחס לכך בהרחבה, והסביר כי ישנה קבוצה שעוסקת בפשעים. הוא שלל את טענת הסניגור, לפיה במסגרת אותה קבוצה קיימות תמונות של חשודים שונים. לא מדובר בקבוצה של תחנת חיפה,

שבה מפיצים תמונת "מי מכיר ומי יודע" אלא בקבוצה שנוגעת לפשעים, תוך עדכון הגורמים הרלוונטיים על הארכות מעצר ומסרים אישיים שעוברים בין השוטרים, כמו, מזל טוב לימי הולדת וכדומה.

העד הדגיש כי על מנת למנוע טעויות כך שתמונת חשוד תגיע לאירוע הספציפי הרלוונטי אליו, ברגע שהוא מקבל תמונה של חשוד רלוונטי לתיק, הוא מביט בתמונה, ושומר אותה בנייד שלו (עמ' 13 שורות 4 עד 7). בנוסף, הוא חקר את המודיע ועשה הצלבה בין התמונות שקיבל בטלפו הנייד לבין עדותו, שם אומר המודיע שהוא מעביר לו באותו רגע תמונות של אותו חשוד בהתפרצות, לטלפון הנייד של השוטר, כולל השם של החשוד (עמ' 13 שורות 12 עד 14).

אשר לטענת האליבי שהעלה הנאשם, הבהיר השוטר שצמן כי זכור לו כי בחקירת הנאשם הוא העלה טענה שהוא "היה עם אנשים". הוא התבקש למסור פרטים של אותם אנשים, ולהראות היכן בדיוק היה, על מנת שהמטרה תוכל לאמת או לשלול את האליבי לו טען. אך, הנאשם לא מסר שמות של אנשים, ולא נידב פרטים נוספים מעבר לטענה הכללית שמסר במטרה, ולכן, הבהיר השוטר שצמן כי בהעדר פרטים מדויקים, לא ניתן להגיע למצלמות הרלוונטיות, שכן מדובר ברחוב סואן, עם הרבה מבלים, וללא שעות מדויקות ומיקום ברור מצד החשוד, לא ניתן היה למקד את החיפוש אחר אותם סרטונים המתעדים את המתרחשת במקום, שכן זה בלתי מעשי להוריד עשרות שעות צפייה בלי עזרת החשוד (עמ' 13 שורות 21 עד 25).

למשמע דברים אלה, הטיח בו הסיניגור כי בחקירת הנאשם הוא מסר שהיה ליד "שווארמה פורד" ברח' יפו וגם מסר את השעות. בהזדמנות נוספת, הוא נחקר שוב ומסר שוב, את מיקומו באותה עת ב"שווארמה פורד". גם החוקרת שושי דרוו, ביקשה לגשת ל"שווארמה פורד" ולבדוק את המצלמות בין השעות 10:00 עד 12:00, כך שהטענה שהנאשם מסר פרטים מעורפלים ולא ממוקדים, אינה מדויקת. השוטר שצמן השיב לכך כי טענה כללית כי הנאשם היה במשך שעתיים במקום מסוים, מבלי להגיד היכן בדיוק היה, לא מאפשרת בדיקה. הוא נשאל באחת החקירות, ואמר שהוא היה עם אנשים. כאשר התבקש למסור את הפרטים שלהם, לא רצה למסור את פרטיהם, כך שלשיטתו יש הבדל אם הנאשם אומר "עמדתי בכניסה" או שהוא אומר שהוא היה "באיזור מסוים", שכן יש יותר ממצלמה אחת, ולכן בטווח הזמנים האמור, ניתן להגיע בין 6 ל-8 שעות צפייה. על כן, בגלל הגרסה המעורפלת והכללית של הנאשם, אשר סירב לנקוב במיקום מדויק ובאנשים איתם היה, קשה היה לבדוק את טענתו. בחקירתו החוזרת, הוסיף והבהיר השוטר שצמן, כי הנאשם מסר בחקירתו ששווארמת פורד הייתה סגורה והוא לא היה במסעדה, אלא טען שהיה "באיזור" והסתתר מפני הגשם. לכן, לא היה מה לבדוק בשווארמת חזן את המצלמות (עמ' 15 שורות 1 עד 3).

עד הראייה מר יהושע יעקביאן - נכח בחניון נשוא כתב האישום, והבחין בשני חשודים, בעת ביצוע ההתפרצות וצילם אותם במקום, תוך שהוא מזעיק את המשטרה. העד מסר כי הוא בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום היה באיזור המושבה הגרמנית, בחניון ציבורי. הוא נכנס לחפש חנייה והבחין בשני בחורים צעירים, שנראו לו חשודים, נוכח התנהגותם. הם פטרלו שם בצורה "חשודה", הביטו לתוך רכבים, והעד חשב שהם מחפשים את הרכב שלהם, אך התנהגותם עוררה את חשדו. ולכן, לא עזב את המקום ובחר לעקוב אחריהם.

כשהוא התקרב וחלף על פניהם, הם עמדו, וחיכו שיתרחק. הוא השלים את הסיבוב, והמשיך לחפש חנייה, אך מכיוון שהתנהגותם נראתה לו חשודה, הוא חזר לעשות את הסיבוב שוב פעם, כדי לראות מה זוממים השניים. הוא הדגיש כי

מדובר ביום גשום וסגרירי, ולכן לא ברור מה היה לשני הבחורים הצעירים לעמוד ולחפש בחניון. הוא הבחין שהם משוטטים בין הרכבים, וכאשר מצא חנייה, החנה את רכבו, ויצא להביט בהם. הוא התקרב על מנת שיוכל לראות בבירור מה הם זוממים, אך לא הצליח "לראות תמונה מלאה", כלשונו אך ראה שהם מתקרבים לרכב "מהצד של הנהג". אחד החשודים, עמד והביט לצדדים, על מנת לראות שהשטח פנוי, והשני, רכן לעבר חלון הרכב.

בכל הנוגע לפרטי לבוש, ציין, כי אותו חשוד שרכן לעבר הרכב, לבש קפוצ'ון שחור. לאחר שהבחין במעלליהם, נרתע, נכנס לפאניקה, ולקח כמה צעדים לאחור. הוא הבחין שהם מתקרבים לכיוונו, לכן נכנס לרכב ועשה עצמו מדבר בטלפון הנייד, תוך שהוא מצלם את השניים, כשהם מתקרבים אליו. לאחר מכן, הבחין שאחד מהם מרוקן חפצים מתוך תיק, לפני זה, לא הבחין שיש עליהם תיק. הוא ראה אותם מחזיקים תיק, שנראה "כמו של סטודנטים בטכניון", וכשהם התקרבו אליו הוא צילם עוד תמונה, ותמונה נוסף כאשר התרחקו ממנו. השניים יצאו מהחנייה, חצו את הרחוב כאשר בצידו השני של הכביש, בצד שמאל, היו פחי אשפה. אחד החשודים הרים את הפח, וזרק פנימה את אותו תיק שנשא עליו, בו הבחין העד, כשהשניים היו בחניון, והשניים הלכו לדרכם.

אך עוד טרם שהם ניגשו לפחים, התקשר העד למשטרה. הוא סבר שהמשטרה תגיע מיד למקום, ולכן המתין בחניון ולאחר כ-5 עד 10 דקות הגיעה המשטרה. הוא הסביר לשוטרים שראה כיצד פורצים לרכב, והיה מאוד נסער. העד הוסיף והבהיר שהרכב שלידו הסתובבו החשודים היה לבן, אך הוא לא זוכר את סוג הרכב. הוא חזר והבהיר, כי הוא ראה את אחד החשודים רוכן לעבר הרכב, ומכניס את הראש לתוך הרכב דרך החלון הקדמי, אך לא ראה אם ומה נוטל אותו חשוד מהרכב. העד אישר כי התמונות שהוצגו לו במשפט של שני הבחורים שראה בחניון, הן התמונות שצילם באמצעות הטלפון הנייד, של אותם שני בחורים חשודים שהוא ראה בחניון (ת/12).

יצוין בהקשר זה כי ההגנה התנגדה להגשת התמונות וטענה כי הן בלתי קבילות, מאחר והופקו בניגוד לחוק, ללא תיעוד פריקת חומר מחשב, וללא סימון. הסיניגור גם סירב להצעת בית המשפט, שהפנה אותו להצעת העד, להציג את התמונות שברשותו לתמונות המצויות בחומר החקירה על מנת להשוותן. בית המשפט נדרש למחלוקת וקבע, כי משמסר העד שהתמונות שבחומר הראיות, הן התמונות שצילם בטלפון הנייד שלו, מדובר בראיות קבילות, ועל כן התמונות התקבלו כראיות וסומנו ת/12 א' ות/12 ב'.

בהמשך, הבהיר העד, כי הוא לא ביצע שום שינוי או עריכה כלשהי בתמונות, והוא זה ששלח אותן לחוקר. עם זאת, את התמונה שסומנה ת/12 ב', הוא הבהיר והגדיל, על מנת לראות טוב יותר את שני החשודים, וזאת לצד התמונה המקורית שהציג. הוא ציין, כי הוא הבהיר את התמונה והגדיל אותה, על מנת לראות מקרוב את פרצופו של החשוד המופיע בתמונה.

כמו כן, התייחס העד למצב התאורה בזירת האירוע, ולמרחק שעמד בזמן שצילם את התמונות. הוא עבר ליד שני החשודים פעמיים, תוך שהשתדל לא להביט בהם, כדי לא להסב את תשומת ליבם כלפיו, אבל, כאשר התקרב אליהם, אכן הביט בהם, ואחר כך כשישב ברכב, הביט במראה על מנת לעקוב אחריהם. לאחר מכן, כאשר החנה את רכבו ויצא ממנו, הוא התקרב אליהם, על מנת לראות אותם, תוך שהוא מקפיד שהם לא יראו אותו. כאשר הבחין במעשה ההתפרצות לרכב, ברח חזרה לרכבו שחנה מרחק של כ-20 מטר מהמקום (עמ' 18 שורות 1 עד 5).

עד התביעה השוטר מר אליאס שמשון - שימש בזמנים הרלוונטיים לאירוע נשוא כתב האישום, כרכז מודיעין במשטרת חיפה. העד ערך מזכר מיום 4.4.15, בו ציין שהוא מכיר את הנאשם, הן מתוקף עבודתו, והן מחיי היום יום. בעניין זה הבהיר השוטר כי הוא מהמגזר הערבי, ומתגורר באיזור רחוב מנסור, ועל כן הוא מכיר את הנאשם, ואת חבריו. בהיבט הפרטי, הוא מכיר "את כל המגזר", כלשונו. הוא היה אצל הנאשם בבית, בזמנים כשימש כשוטר במחלקת הנוער. לדבריו, היה לפחות פעמיים בביתו של הנאשם, וגם כאשר הגיע לעדות, מציין השוטר, כי הנאשם הבחין בו ופנה אליו לשלום על סמך אותה היכרות. על יסוד היכרות זו, הוא מיד עשה את ההקשר בין התמונה שנשלח אליו בוואטסאפ המשטרתי, לבין הנאשם.

השוטר אליאס לא זכר מי שלח לו את התמונה אליו הוא התייחס במזכר שערך. אך גם הוא, כמו יתר השוטרים שהעידו, סיפר כי ישנו פורום משטרתי המתנהל בוואטסאפ, ובמסגרת אותן קבוצות, ישנה קבוצה ששולחים תמונה ושואלים "מי מכיר את הבן אדם הזה", בדרך כלל הפנייה הזו מיועדת לרכזי המודיעין. כאשר התמונה הגיעה לידי, הוא מיד זיהה את הנאשם.

גם אליאס, כמו חבריו, נחקר ארוכות על ידי ההגנה ביחס לאותן קבוצות וואטסאפ, והבהיר כי ישנה קבוצת וואטסאפ, אחת של התחנה, אחת של הבילוש ואחת של הארכות מעצר. באותה עת, הייתה קבוצת וואטסאפ רק של המודיעין, היום יש לו קבוצת וואטסאפ בבילוש ואין לו קבוצת וואטסאפ במודיעין. בקבוצת המודיעין היו חברים רכזים שונים כמו דורון, מרציאנו, ופינטו, והקצין הממונה על הרכזים. לשאלה כיצד הגיעה התמונה אליו, מסר השוטר אליאס השערה שייתכן ששוטר סיור שלח אליו את התמונה, הואיל וגם לסיירים ישנה קבוצת וואטסאפ.

השוטר אליאס עמד על השימוש התדיר שנעשה בקבוצת הוואטסאפ, המאפשרות לשוטרים להעביר מידע ותמונות של חשודים בתכנת הוואטסאפ. רכזי מודיעין פונים ושואלים שוטרים וחוקרים בדבר מידע ביחס לדברים שבטיפולם, עושים את ההקשרים הנדרשים, דבר המניב לא פעם תוצאה המקדמת את החקירה, כך שתכנת הוואטסאפ משרתת את העבודה המשטרתית.

לשאלת בית המשפט האם כאשר קיבל את תמונת החשוד ענה למי ששלח לו את התמונה, ציין השוטר כי בדרך כלל לצד התמונה כתוב "מי מזהה" וכמעט בטוח שמיד לאחר שקיבל את התמונה הוא "הרים" טלפון למקור ששלח לו, הואיל והוא לא ישלח מסרון ויטען שזיהה את התמונה, מבלי לדעת עם מי הוא מדבר.

הוא קיבל את התמונה ב-12.4.15, ותיעד את הדברים במזכר שערך ב-14.4.15. אך הוא לא זוכר אם כאשר קיבל את התמונה בוואטסאפ, קיבל יחד איתה מלל. הוא גם לא שמר על היסטוריית ההתקשרויות והמסרונים למיניהם, ממילא לא צילם אותה ולא צירף אותה למזכר שערך.

לעניין זיהוי הנאשם, הוטח בפניו כי בתמונה שנשלחה לו, ככל שנשלחה לו, לא רואים את פניו של הנאשם, הבהיר השוטר אליאס כי רואים את "הפרופיל" והוא זיהה את הבחור בתמונה כנאשם.

עד התביעה רס"ר אבי זגורי - היה מפקד צוות פשיעה של סיור חיפה בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום. הוא מסר כי ביום 12/4/15 התקבל אירוע חשד להתפרצות. המודיע מסר שיש לו תמונות של חשודים, ולכן, הוא יצר קשר טלפוני עם המודיע. הוא ביקש ממנו שיעביר את התמונות שצילם, אליו לטלפון הנייד באמצעות תוכנת הוואטסאפ. כאשר הוא קיבל אותן, הוא העביר אותן לפורום הקבוצתי בוואטסאפ התחנתי. העד הבהיר, כי השימוש בקבוצות הוואטסאפ הוא כלי מקובל ומאפשר לאור הטכנולוגיה המתקדמת, להעביר מידעים בין שוטרים ויחידות שונות במהירות וביעילות. המידע מגיע למפקדים אשר מנתבים את זה ליחידות שלהם, וכיום בעקבות השימוש המעשי בתוכנות חברתיות כדוגמת הוואטסאפ, קיים "מסרונט" שזהו סוג של וואטסאפ, אבל מאובטח יותר.

העד ערך מזכר המתעד את הפעולות שערך ביחס לאירוע, קבלת התמונות, פרטי המודיע, שסומן ת/21.

גם עד זה התבקש להתייחס על ידי ההגנה לנוהל השימוש בקבוצות וואטסאפ בתחנת משטרת חיפה. העד התייחס לכך בהרחבה, הבהיר אלו קבוצות קיימות, באלו קבוצות הוא היה חבר, מה השימוש שנעשה בקבוצות האלה וכו'.

העד הדגיש בעדותו כי על אף זרימת המידע בקבוצות הוואטסאפ בין השוטרים, אין ערבוב של תכנים שאינם רלוונטיים לעבודה. לדבריו, המידע המשטרתי ממודר, תמונה של חשוד אכן יכולה "להסתובב" בין קבוצות הוואטסאפ, על מנת ששוטר, בלש, או רכז יזהה את החשוד, אך לא יוחלפו בקבוצות אלה מידעים מסווגים יותר.

העד חזר והדגיש, כי בכל הנוגע לתיעוד התמונות שהוא קיבל, מהמודיע, הוא רשם בדוח ת/21, את הפרטים המזהים, כיצד קיבל את התמונה, והעביר אותה הלאה. במצב דברים זה, לא ראה לנכון לבצע צילום מסך של הטלפון שלו, ולצרף לתיק החקירה את התמונה הזו, עם מספר הטלפון ממנו קיבל את התמונה. כיום יש צוות זירה טכנולוגית, שתפקידו הוא להשוות סרטונים, לנתח את המידע, ולהרכיב את התמונה הראייתית העולה מהמידע הטכנולוגי.

עד התביעה השוטר כרמל ישראלי - היה בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום חוקר בתחנת חיפה במחלקת פשעים. הוא חקר את הנאשם, וגבה את הודעתו, הן ביום האירוע, 12.4.15 (ת/23) והן ביום 14.4.15 (ת/24). כמו כן, ערך מזכר בדבר צילום בגדיו, צילום התיק שנתפס, ותכולתו (ת/25).

העד מסר, כי הוא חקר את החשוד, לאחר שהסביר לו את זכויותיו, ואף ציין בחומר שערך, שהוא זיהה את הנאשם כאדם שמצולם בתמונות נשוא חומר חקירה. לעניין זה הדגיש העד, כי הוא חקר את הנאשם פעמיים, ויש לו היכרות קודמת עם הנאשם, ולכן זיהה אותו כמי שמצולם בצילומים שמסר המודיע. כמו כן הבהיר, כי הוא חקר את הנאשם וציין בפניו את התמונות שתיעדו אותו בזירה, ובאחת מהתשובות שלו אישר כי אכן הוא מצולם, אך טען כי הוא לא עשה שם כלום, אלא היה עם עוד מישהו, שאותו צילמו במקום, אך נוכחותו (של הנאשם) במקום, הייתה תמימה, הוא לא עשה כלום (עמ' 38 שורות 18 ו-19).

בחקירתו הנגדית, הטיח בו הסניגור, כיצד חקר את הנאשם, שעה שמהתעודה הרפואית המצויה בתיק מיום 12.4.15, נמצא הנאשם במצב פסיכטי, ועל כן הומלצה השגחה מירבית עליו, השוטר ישראלי הבהיר כי אכן חקירה אחת בוצעה בבית חולים טירת הכרמל, אך ההחלטה בדבר חקירתו נתונה לקצין הממונה יחד עם הפסיכיאטר המחוזי, המחליט לגבי

מצבו הנפשי של העד, ולכן, אם הפסיכיאטר המחוזי אישר לחקור אותו, סימן שהנאשם היה במצב שניתן היה לגבות ממנו עדות.

עוד הטיח הסניגור המלומד בשוטר ישראלי, כי הוא הטעה את החשוד כאשר חקר אותו ביום 14.4.15 כאילו הבגדים שנתפסו מעידים על זהותו של הפורץ, בהעדר חוות דעת על זהות הבגדים. השוטר השיב לו, כי הוא הסתמך על מה שראה, ולשיטתו, בגדי הנאשם שנתפסו בביתו, הם אותם בגדים שאותם לבש אחד החשודים שנראה בתמונות. לכן, הוא עשה את "החיבור" ואמר לנאשם בחקירה שבתמונה שצילם המודיע בזירת הפשע, רואים אותו לובש את אותם בגדים, ומכאן שלא הטעה אותו.

עוד הטיח בו הסניגור, כי בתמונות שצילם המודיע אין שום סימן מיוחד המזהה את הנאשם, והשוטר שמכיר את הנאשם היכרות מוקדמת, שיכנע עצמו כי מדובר באותו אדם. השוטר דחה זאת, והבהיר כי הוא רשם את הדברים, הואיל והוא זיהה היטב את הנאשם בתמונות.

פרשת ההגנה:

הנאשם העיד להגנתו, תוך שהסניגור מבהיר כי על אף מצבו הנפשי, הוא יכול להעיד. לצד עדותו ביקש הסניגור להגיש מסמך (נ/5 - צו למינוי אפוטרופוס בתיק א"פ 22757-08-09 בית משפט לענייני משפחה חיפה החלטה מיום 3.9.09), שם ניתן צו למינוי אפוטרופוס לרכוש לצורך הגנה על ענייני הרכושים של הנאשם. הסניגור הבהיר כי עדותו של הנאשם בפני בית המשפט מבחינת ההגנה, נועדה בעיקר להראות, לבית המשפט, את מצבו ולצורך שהיה על המשטרה, להתאימה למגבלותיו ולמצבו הנפשי.

הנאשם בעדותו הבהיר כי הוא רווק, בן 35, מתגורר עם הוריו, והוא סובל מילדותו ממחלת נפש מסוג סכיזופרניה פרנואידית. לדבריו, הוא עובד מדי פעם, על אף שהוא סובל מבעיות לב, הוא בעל יכולות לפתור בעיות מתמטיקה קשות ופותר משוואות.

לגבי האירוע עצמו, באותו יום הוא הסתובב באיזור "שווארמה פורד" ברחוב יפו, סמוך לשעות 10:30 - 11:00, הוא לא זוכר בדיוק. הוא היה לבד. הלך לשווארמה, אכל שם, אותה עת ירד גשם, ולכן הוא הסתתר מפני הגשם. הוא הגיע לשם מכיוון שנאמר לו שהוא יעבוד במקום, בתור שוטף כלים. לדבריו, הצעה זו באה מפיו של בעל המקום, אך הוא לא זוכר את שמו של בעל המקום.

מהשווארמה, הוא הלך הביתה, ואיך שנכנס הביתה, הבילוש הגיע לביתו, ואמר לו שהוא חשוד בהתפרצות. הם תפסו את החליפת טרנינג שלבש באותו יום, בצבע שחור עם לבן. לדבריו, הוא לא בטוח ולא זוכר אם היה בחניון נשוא כתב האישום.

יצוין, כי הסניגור ביקש לא לשאול את הנאשם אם יש תמונה שלו בחניון, ולאור הערה זו, המשיך הנאשם בעדותו ואמר מיוזמתו: "אומרים שיש תמונה שלי שם", ולשאלת בית המשפט אם לבש חליפת טרנינג השיב, שלבש חליפה של אדידס או נייק בצבע שחור לבן, מכנסיים שחורים וקפוצ'ון שחור לבן, ולסווצ'רט שלבש היה כובע, וכן ציין כי הוא הסתובב לבד (עמ' 43 שורה 25 עד 27).

בחקירה הנגדית אישר, כי הבילוש שהגיע מיד אחרי שהוא נכנס לביתו, תפס את חליפת הטרנינג שהוא לבש אותו יום. אך לצד דברים אלה מסר שהוא לא זוכר בדיוק מה עשה, וייתכן שצילמו אותו במקום, אבל זה לא אומר שהוא התפרץ לרכב, ואפילו אם צילמו אותו, צילמו אותו עובר במקום, אך הצילום לא צילם אותו מתפרץ לרכב.

לאור דברים אלה, הטיחה בו התובעת המלומדת, כי דבריו אלה תואמים את מה שמסר בחקירתו השנייה מיום 14.4.15, שם הראה לו החוקר תמונה שלו בצבע, ואמר לו שהוא צולם במקום, והוא השיב באותה עת שהוא לא עשה כלום, רק היה במקום. הנאשם אישר זאת וציין, "זה נכון מה שאמרתי עברתי שם רק, לא עשיתי כלום" (עמ' 44 שורה 27).

בהמשך, כאשר ציטטה בפניו התובעת משורה 12 לאותה הודעה, שם מסר הנאשם, בחקירה "הוא [המודיע - ש.ב.] צילם אותנו הולכים אבל לא עושים משהו" טען הנאשם שהוא לא אמר את הדברים האלה, הוא לא אמר שהוא היה עם מישהו, זוהי מילה שהחוקר רשם מיוזמתו. הוא אמר שייתכן שצילמו אותו עובר במקום (עמ' 44 שורות 27 עד 32).

למשמע דברים אלה, הציגה בפניו התובעת המלומדת את הודעתו. הנאשם קרא אותה ואישר את חתימתו, ולאחר שראה שתכני הדברים הם כפי שציטטה בפניו התובעת, טען שייתכן שהוא חתם על ההודעה אך הוא לא ראה מה החוקר רושם, והוא מכיר היטב את עצמו, הוא אף פעם לא יגיד שהיה איתו מישהו, מאחר והוא לא משתף פעולה עם המשטרה, הוא שונא אותה, היא כל הזמן עושה לו עוול, פעם אחת שוטרים הרביצו לו 4 שעות, ועל כן, בהכירו עצמו היטב, אין סיכוי שהוא דיבר בלשון רבים, והטעים: "אני מבין את עצמי, אני זהיר מאוד בחקירות, אני לוקח את התיק על עצמי, ולא פותח על אף אחד" (עמ' 45 שורות 5 עד 7). כאשר הוצגה בפניו תמונה, בה הוא נראה עם עוד אדם, והוא עצמו טוען שהוא נצפה עובר מהמקום לכל היותר, אך לא מתפרץ, השיב הנאשם: "אז נגיד שאמרתי ככה אבל לא אמרתי עם מי הלכתי" (עמ' 45 שורה 10).

בהמשך, נשאל מה עשה באותו יום בחניון, וטען כי עבר במקום, כשהוא מטייל. הוא היה בדרך לעבודה ב"שווארמת פורד", אך המסעדה הייתה סגורה. לדבריו, קבע עם בעל הבית לעבוד שם, אך הוא לא זוכר את השם שלו, הוא שוחח איתו יום לפני כן. כאשר הוסבר לו, כי יום לפני כן היה חג הפסחא, והמסעדה הייתה סגורה, טען שדיבר איתו יום יומיים לפני כן, והמסעדה הייתה פתוחה.

הואיל והמסעדה הייתה סגורה, הוא ניגש ואכל במקום אחר. אך אף אחד לא ראה אותו, לא ב"שווארמת חזן" ולא במקום אחר, למרות שאישר שבאותה עת, העסקים ברחוב היו פתוחים, חוץ מ"שווארמת חזן". הוא טען כי הוא מכיר אנשים באותו רחוב, אך עם זאת, לא יכל לתת שם אחד של אדם שראה אותו באותה עת במקום. כאשר נשאל מהיכן הדיסקים של מוזיקה שהיו עליו כאשר חזר איתם הביתה, טען שעבר ברחוב, ותייר מגרמניה נתן לו אותם, הוא לא זוכר

באיזה רחוב, זה היה לפני האירוע בכמה שעות, והוא דיבר עם אותו תייר, והוא נתן לו קופסה של דיסקים מתנה.

בהמשך חקירתו, הטיחה בו התובעת כיצד ידע שחלק מהרכוש הגנוב הוא "תיק גדול", והנאשם טען כי בחקירה שאל אותו החוקר על "תיק גדול", ולכן בתשובתו התייחס הנאשם אף הוא לתיק גדול. כאשר צוטטה בפניו השאלה בה לא נאמרו המילים "תיק גדול", ולכן, הוטחה בפניו התמיהה כיצד ידע שמדובר בתיק גדול, טען בשלב זה הנאשם, כי ייתכן שהוא התבלבל והוא התכוון להגיד תיק שחור, אך יצא לו תיק גדול (עמ' 48 שורות 1 עד 6).

בהמשך, ביקשה התובעת המלומדת לעמת את הנאשם עם העובדה שהמודיע צילם אותו, ואדם נוסף בחניון ובטרם השלימה את השאלה, התנגד הסניגור, וטען כי מדובר בהטעיה של הנאשם, מאחר ולא הוכח שהמודיע צילם אותו, אלא הוכח שהוא צילם דמות מסוימת, והטענה היא שמי שצולם אינו הנאשם. התובעת השיבה להתנגדות, וטענה שהסניגור שותל בפיו של הנאשם את התשובה, ובטרם ניתנה החלטה, התפרץ הנאשם ואמר: **"אני אמרתי שיכול להיות שזה אני אבל לא עשיתי כלום"**. בית המשפט נדרש למחלוקת, והבהיר כי מן הראוי שההתנגדויות תשמענה בצורה מסודרת, וככל שההתנגדות עלולה להשפיע על תשובת הנאשם, מן הראוי שהדברים היו נאמרים, כשהוא ממתין מחוץ לאולם בית המשפט (עמ' 48 שורות 7 עד סוף העמוד). לאור החלטת בית המשפט, ביקש הסניגור שהנאשם ייצא החוצה, הנאשם יצא מהאולם, או אז פירט הסניגור את הסתייגותו מאופן הצגת השאלה, ולאחר מכן שב הנאשם לאולם ונמשכה חקירתו.

בהמשך חקירתו, הציגה בפניו התובעת את התמונה ושאלה האם הליכת השניים בחניון, הייתה בדרך למסעדת השווארמה בפורד או בחזרה ממנה. הנאשם לא ידע להשיב על כך, וטען שאם זה הוא מופיע בתמונה, יכול להיות שהוא עבר מהמקום, אך אין הדבר אומר שהוא צולם בשעת מעשה.

בסיום עדותו, ביקש הסניגור המלומד להגיש גם תעודה רפואית נוספת - צו מרפאתי לטיפול כפוי בנאשם, אשר התקבלה וסומנה נ/6.

דין והכרעה:

בסיכומיו טוען הסניגור כי אין חולק על כך שרכבו של המתלונן נפרץ במועד הנקוב בכתב האישום, וכי תיקו של המתלונן ניטל על ידי מאן דהוא מהרכב והושלך לפח אשפה, בו הוא נמצא מאוחר יותר, מבלי שנלקח ממנו דבר.

אין גם חולק כי באותו יום בחניון, הבחין עד הראייה מר יעקוביאן בשתי דמויות של גברים. האחד, חובש כובע לראשו, והשני, עם ראש חשוף ועם שיער אסוף בצורת "קוקו", וכי אותו מתלונן צילם את שני הגברים הללו, והעביר את התמונה לשוטרים אבי זגורי (במקום האירוע), ומאוחר יותר לחוקר אלכס שצמן.

עם זאת, טוען הסניגור המלומד, כי התביעה לא הצליחה להוכיח, מעבר לכלל ספק סביר, כי התמונה שצולמה על ידי עד

הראייה מר יעקוביאן, במהלך האירוע, היא תמונתו של הנאשם. במילים אחרות, כופר הסניגור באפשרות זיהוי הנאשם מתוך התמונה - ת/12.

בנוסף, טוען הסניגור, כי בכל הנוגע לתפיסת התמונה שצילם העד חלים כללים אשר לא קוימו. התביעה לא הוכיחה שעמדה בכללים הנוהגים לגבי תפיסת אותה תמונה, סימונה, והעברתה למאגרי המידע ולתיק החקירה, על מנת למנוע כל חשש לטעות בכדי להוכיח את האותנטיות של התמונה ומכאן שיש חשש כי לא מדובר בתמונה שצילם עד הראיה בזירת האירוע.

באופן ממוקד יותר ביחס לתמונה המתעדת לכאורה את הנאשם בזירה, נטען, כי החשוד עם "הקוקו" המופיע בתמונה לצד החשוד השני - הוא הנאשם, והחשוד עם "הקוקו" היה שותף מלא למעשיו של החשוד השני, הן בפן העובדתי, והן בפן הנפשי, הנדרשים, שניהם לצורך גיבוש העבירה המיוחסת לנאשם. לגישתו של הסניגור, התביעה כשלה בהוכחת כל אחד מהשלבים הללו.

לאור גדר המחלוקת וטענותיו של הסניגור, יהיה מהלך הדיון שלהלן בהתאם לטענות ההגנה. נפתח תחילה בשאלת קבילותה של התמונה שצילם עד הראייה מר יהושע יעקוביאן במהלך האירוע, כפי שהעיד. לאחר מכן, נדון בשאלת זיהויו של הבחור שמופיע בתמונה, לצד הדמות הנוספת בתמונה, ולבסוף נדון בשאלת ההתפרצות גופה לרכב ובחלקו של הנאשם באירוע.

קבילות התמונה:

הסניגור טוען כי כללי הקבילות ובכללם כללי תפיסת המוצגים וסימונם, לא מתקיימים, ועל כן לא ניתן לעשות שימוש בתמונה. לדבריו, נהלי המשטרה מחייבים תפיסת חומר דיגיטלי ביניהם תמונות דיגיטליות, על ידי חוקר מחשבים מיומן, על מנת להבטיח שחומר מחשב כהגדרתו בחוק, יישמר באופן קפדני על מנת להימנע מטעויות הנוגעות למידע זה.

אכן, ככלל, חומר מחשב כהגדרתו בחוק, צריך להיות מטופל באופן המוסדר בנוהל המשטרתי אליו מתייחס הסניגור, וזאת מתוך הבנה שהמורכבות הטכנולוגית בתוצרים דיגיטליים, עלולה להוביל לשיבוש הראיות הטכנולוגיות הנאספות במהלכה של חקירה. לכן, כדי להבטיח שאין כל חשש לשיבוש המידע הזה, התוותה המשטרה נהלים ברורים לאיסוף טיפול ואחסנת חומר כזה (ראה נוהל משטרתי מס' 03.300.035 מחודש נובמבר 2011).

אין חולק כי התמונה ת/12, לא נתפסה על פי הנוהל האמור. בנוסף, היא לא נתפסה על פי הכללים הנוהגים בתפיסת מוצג, כך שלא מתקיימת "שרשרת מוצג". ההגנה סבורה כי דברים אלו משמיטים את הקרקע מתחת לקבילותה או לחילופין, פוגעים משמעותית במשקלה.

חוששני שאין בידי להסכים לטענה זו.

על המאשימה להניח בפני בית המשפט תשתית ראייתית קבילה ומספקת, המוכיחה את עובדות כתב האישום, מעבר לכל ספק סביר, אך אין עליה נטל להוכיח את העובדות מעבר לכל ספק אפשרי.

הגשת ראיות ומוצגים במשפט, נעשית בדרך המותווית בפקודת הראיות ועל פי הנחיות הדין הרלוונטיות. על פי דיני הראיות, ניתן להגיש ראיה באמצעות מי שערך אותה ויכול להעיד על אמיתות תוכנה.

התמונה ת/12 צולם על ידי העד מר יהושע יעקוביאן. העד מסר עדות מפורטת בדבר הימצאותו בחניון באותו יום, ותיאר כיצד התנהלו החשודים בהם הבחין בחניון וכיצד צילם אותם. וכך תיאר העד את הנסיבות בזירה:

"הם פיטרלו שם בצורה חשודה, הם הסתכלו לתוך הרכבים, חשבתי שהם מחפשים את הרכב שלהם, שהתקרבותי וחלפתי על פניהם, הם עמדו וחיכו שאתרחק. השלמתי את הסיבוב, המשכתי לחפש חנייה, אך בגלל שמשו נראה לי חשוד, חזרתי לעשות את הסיבוב שוב פעם, כדי לראות מה קורה שם, הבנתי שהם לא עומדים שם סתם" (עמ' 15 שורות 10-13).

העד הוסיף ומסר פרטי לבוש של אחד מהחשודים שהבחין בהם בחניון, וציין כי הוא לבש קפוצ'ון שחור (שם, שורות 17-18).

לעניין הצילום, ציין העד כדלקמן:

"...ראיתי שהם מתקרבים לכיווני, ליציאה מהחנייה, נכנסתי לרכב ועשיתי את עצמי מדבר בטלפון, עשיתי תמונה ראשונית שהם מתקרבים אליי, אחר כך ראיתי אחד שמרוקן חפצים מתוך תיק. לפני זה לא הבחנתי שהיה עליהם תיק. ראיתי אותם מחזיקים תיק בצורה...סטודנטים בטכניון אני רואה מחזיקים תיק, פה הם החזיקו...שהם הגיעו צילמתי עוד תמונה ושהם התרחקו צילמתי עוד תמונה" (עמ' 15 שורות 19-23).

כאשר הוצגו בפני העד התמונות שצילם, הוא אישר כי אכן אלו התמונות שהוא צילם בחניון ושעליהן דיבר, וכך אישר זאת בעדותו:

"ש. אני מציגה בפניך תמונות, אלה התמונות שצילמת? [ת/12 על חלקיה- ש.ב].

ת. זה התמונות שאני צילמתי של הדמויות שאני ראיתי שם, עליהן דיברתי" (עמ' 16, שורות 7 ו-8).

מיד לאחר מכן, הסביר העד כי התכוון גם לצלם סרטון ווידאו אך לא צלח, הואיל ולא הכיר את הטלפון שהיה אז חדש, כמו כן טען ששמר את התמונות במחשב שלו.

בהמשך עדותו הבהיר כי בתמונות שהוצגו בפניו לא ביצע שום שינוי ועריכה, הוא רק העיר כי התמונה שסומנה ת/12 ב' הובהרה והוגדלה, על מנת לזהות את הדמות הנשקפת ממנה, וזאת לאחר שכבר נפגש עם החוקרים ולאחר שהציג בפניהם את התמונות (עמ' 17 שורות 17-25).

הסניגור התנגד להגשת התמונות כראייה ובית המשפט בהחלטה מנומקת שנתן קבע, כי משמאשר העד כי הוא זה שצילם את התמונות מהטלפון הנייד שלו, ומשעה שהוצגו לו והוא מאשר שאלה אותן תמונות שצילם בזירה, התמונות קבילות כראייה.

על דברים אלה יש לחזור גם כעת. כפי שצוין, העד תיאר את הסיטואציה בה צילם את התמונות, וזיהה אותן במהלך עדותו, כתמונות שצילם בחניון. אכן, ככלל, תפיסת מוצג או ראייה בזירת הפשע, צריכה להתבצע באופן מסודר, כך שהיא זוכה לתיעוד החל מתפיסתה בזירה ועד להגעתה לתיק החקירה, מה שמכונה בעגה המעשית, "שרשרת", כמו למשל: שרשרת סם.

אלא שבמקרה דנן, לא מדובר במוצג שנתפס בזירת הפשע, אלא בתמונה המהווה חלק מעדותו האורלית של העד, במובן זה, שהיא משקפת את שקלט וראה העד במו עיניו, בזירת האירוע, ומתעדת זאת, כפי שהעד תיאר זאת לפרטי פרטים בעדותו.

אפילו הייתי סובר כי דינן של התמונות היה כדין כל "חפץ תפוס" וראוי היה לתעד זאת ב"שרשרת", ואינני סבור כך, הרי שבנסיבות העניין, משעה שהעד ש"יצר" את התמונות, אישר בעדותו, כי אלו התמונות והדמויות שצילם בזירת האירוע, לא מצאתי כי יש בפגם הטכני האמור, אם וככל שקיים, כדי להוביל לפסילתן של התמונות, כחומר ראיתי.

בהקשר זה, יש לזכור כי כללי תפיסת הראיות עליהן משתית הסניגור את טיעונו, נועדו לשרת את המהות והיא חקירת פשעים והגעה אל חקר האמת בחקירה פלילית. הרציונל שביסוד כללים אלו, נועד להבטיח את אותנטיות הראיה הנתפסת, על מנת להבטיח כי מדובר בראיה "מקורית" מתוך האירוע העברייני, שבכוחה לשפוך אור ולסייע בפענוח האירוע והגעה על האמת. הפרוצדורה בדבר תפיסת המוצג ו/או החסנתו נועדה להבטיח זאת. הכללים הינם אפוא כלי אך לא מטרה, וזאת כמובן מבלי לגרוע בחשיבות הקפדנות הנדרשת באיסוף ותפיסת ראיות בהתאם לאותם כללים.

ברם, מקום בו ברור משמיעת הראיות, כי העד שיצר את הראייה, מעיד ומאשר כי הוא יצר את אותה ראייה ומאשר את אמיתות תוכנה של הראייה (במקרה זה, ביצוע צילום התמונות והדמויות שצולמו), הרי שלא קיים כל חשש לשיבוש או סילוף של הראיות שנוהלי התפיסה והסימון נועדו לסלק. כך שהרציונל שעומד בבסיסם של כללים אלו, מתקיים.

בנדוננו, העד יעקוביאן אישר, כי הוא צילם את התמונות שהוצגו לו מתוך תיק החקירה, תיאר כיצד צילם אותן, ואישר כי אכן זהו החניון ואלו הדמויות החשדות בהן הבחין בחניון ואותם צילם. מכאן שלא יכול להיות כל חשש שהתמונות ת/12 הן הראייה האותנטית המשקפת את שראו עיניו של העד בזירת הפשע.

כמו כן, אישר יעקוביאן כי העביר את התמונות שצילם בזירה למשטרה, באמצעות הטלפון הנייד שלו בוואטסאפ. מהחוקרים שנשמעו עולה, כי התמונה הופצה בין השוטרים, על מנת שמישהו מהם יזהה את הדמויות החשודות.

הסניגור המלומד התעכב רבות בחקירה הנגדית של העדים, תוך הדגשת החשש שהתמונה מזירת האירוע הפך לנחלת קבוצות וואטסאפ שונות של שוטרים מאגפים שונים, ולכן לגישתו, נוכח המידע הנאסף בקבוצות אלו, קיים חשש שהתמונה איננו התמונה ששלח העד למשטרה. גם כאן לא מצאתי שיש יסוד לחשש האמור.

העד יעקוביאן שצילם את התמונה, אישר כאמור את התמונות שנלקחו מחומר החקירה והוצגו בפניו במהלך המשפט. הוא הבהיר שאלו הן התמונות של החשודים שהוא צילם וזיהה בחניון. הוא הוסיף וציין כי הגדיל אחת התמונות, על מנת שניתן יהיה לזהות את פניו של אותו חשוד.

החשש שמעלה הסניגור הוא מובן אך אין לו על מה שיסמוך. המשטרה עושה שימוש בתוכנות חברתיות כדוגמת תכנת הוואטסאפ, על מנת להעביר מידע לכלל גורמי החקירה, בכדי לקדם חקירות שונות. כך למשל, העידו השוטרים, כי קיימות קבוצות וואטסאפ שונות, ובמסגרתן מעבירים רכזי מודיעין תמונות של חשודים, מתוך תקווה שאחד מהגורמים יזהה בוודאי דמות עבריינית המוכרת לו מתוקף עבודתו, דבר שלא אחת קורה.

פרקטיקה נהגת זו "עובדת" ועובדה היא, כי לאחר שנשלח התמונה בקבוצת הוואטסאפ, היה מי שזיהה את הנאשם, וכך גם אירע לגבי מקרים אחרים, כפי שהעידו השוטרים בפני בית המשפט. הפלטפורמה החברתית הזו, משמשת אפוא כלי שרת לקידום וייעול חקירות המשטרה. בעבר, ובתקופה הרלוונטית לכתב האישום, הדבר פעל כפרקטיקה נהגת בין קבוצות שוטרים שונות, מבלי שהוסדר בצורה רשמית. כיום, ישנה תשתית רשמית ומסודרת בדמות של "מסרונט" שבה עושים השוטרים שימוש על מנת להעביר מידעים, וכן ישנה יחידה שעיסוקה איסוף וטיפול בראיות דיגטליות.

החשוב לענייננו הוא - ובצדק רב התעכב על כך הסניגור - שהתמונה שהעביר עד הראייה מר יעקוביאן לשוטרים, היא אכן התמונה שצילם בזירה. עניין זה בא על פתרונו, בכך שהעד אישר וחזר ואישר, כי התמונות שהוצגו בפניו, מתוך תיק החקירה, והוגשו כראייה במשפט (ת/12), הן אכן תצלומים של החשודים אותם ראה בזירת הפשע. בכך, כאמור, סולק כל חשש שהתמונה שהועבר בין השוטרים ברשתות הוואטסאפ השונות, הינו תמונה של מאן דהוא אחר ולא של האירוע הקונקרטי.

הואיל וכאמור הרציונל העומד ביסוד הנהלים והכללים בדבר תפיסת מוצגים בזירת פשע ו/או חומרי מחשב הנוגעים לביצוע הפשע, נועד למנוע סילוף, שיבוש, בלבול, שעלול להוביל חלילה לעיוות דין, הרי שבמקרה דן חשש כזה סולק מכל וכל, על ידי העד שצילם את התמונות בזירת האירוע וזיהה את התמונות שהוגשו כראייה, כתמונות שצילם.

יצוין, כי קבלת עמדתו של הסניגור, תהיה בהכרח קבלת טיעון טכני, שאינו מתיישב עם הרציונל האמור, ואף לא עם חקר האמת, שעה שעורך ויוצר הראייה (העד יעקוביאן), מאשר את אמיתות תוכן של התמונות בעדותו בפני בית משפט.

ודוק, אם משמיעת עדותו של העד יעקוביאן היה עולה ספק ספיקא בדבר צילום התמונות על ידו או ביחס לאמיתות תוכנם ביחס לאירוע שהוא הבחין בו, כי אז היה בית המשפט פוסל באחת את התמונות כראיות בלתי קבילות, או, לא נותן להן משקל, ובוודאי שלא היה משתית עליהן קביעה עובדתית כלשהי.

מכאן נעבור לשאלת זיהויה של הדמות המופיעה בתמונה, קרי, האם מדובר בנאשם, אם לאו.

זיהוי הנאשם בתמונה:

בתמונות שצילם העד (ת/12 - ת/12 ב), נראה החניון ובמרכז התמונה (ת/12) נראים שני בחורים. האחד, לובש מיזע (להלן: "סוּטצ'רט") שחור עם קפוצ'ון שחור על ראשו. הבחור השני, עומד לימינו של הבחור הנ"ל, ואף הוא לובש, סוּטצ'רט, חלקו שחור וחלקו העליון כולל הכובע בצבע לבן. אך בחור זה לא עוטה על ראשו את הקפוצ'ון.

בתמונה ת/12 א', נראה הבחור עם הסוּטצ'רט שחור לבן עומד לבד, מביט שמאלה, חושף את צדודית פניו השמאלית, גם כאן הוא לא עוטה על ראשו את כובע הקפוצ'ון. נשאלת השאלה האם על סמך התמונה הזו, בה נראית צדודיתו של אותו בחור, ניתן לזהותו כנאשם, ובכך מתמקד הסניגור המלומד בטיעונו.

השוטר אליאס שמשון, ששימש באותה עת כרכז מודיעין, ערך מזכר מיום 14/4/15 (סומן מ/1) בו הוא מציין כדלקמן:

"בתאריך 12.4.15 קיבלתי בקבוצת הוואטסאפ המשטרית של תחנת חיפה, תמונת שני חשודים בהתפרצות לרכב ברח' הגנים בחיפה בתאריך 12.4.15 (אירוע 116). ברצוני לציין כי זיהיתי את החשוד עם הטרינג לבן שחור וירוק עם פסים ועל ראשו של החשוד שיער אסוף בצורת קוקו כחביב שחאדה מרח' יפו 72. לציין כי אני מכיר את החשוד מתקופת ילדותו הן בעבודתי והן בחיי היום".

בעדותו בבית המשפט הבהיר, כי הוא גר באיזור בו מתגורר הנאשם, הוא מכיר את הנאשם ואת חבריו, הוא הטעים ומסר, כי הוא מכיר בהיבט הפרטי את כל המגזר, והיה בביתו של הנאשם בזמנים ששירת במחלק הנוער. לדבריו, היה לפחות פעמיים בביתו של הנאשם, ועל סמך היכרות מעמיקה זו, הוא זיהה את הנאשם, ועל בסיסה עשה את ההקשר בין התמונה שקיבל בוואטסאפ לבין הנאשם (עמ' 28 שורות 18-26).

השוטר גם תיאר את הנסיבות בהן הגיעה אליו התמונה, הוא הסביר כי בפורום המשטרתי הייתה מציאות בה נשלחות תמונות של חשודים ושואלים "מי מכיר את הבן אדם הזה". בדרך כלל, הדבר היה מיועד לרכזי מודיעין אשר מחוברים לשטח, ואמורים לזהות חשודים שונים.

בזמנים הרלוונטיים לכתב האישום הייתה קבוצת וואטסאפ רק של רכזי המודיעין, ולדבריו מן הסתם בקבוצה היו חברים

רכזי המודיעין שהינם אותם רכזים של היום, כארבעה חברים, והקצין הממונה עליהם. יחד עם זאת, יכול להיות שהתמונה הגיעה גם מאחד משוטרי הסיור ששלח את התמונה, כי גם להם יש קבוצת וואטסאפ.

לשאלת בית המשפט הבהיר השוטר, כי הוא קיבל את התמונה ב-12.4.15, ובאותו יום התבקש לכתוב את המזכר וכך עשה (עמ' 30 שורות 18-19). השוטר חזר והדגיש, כי אף אם היו שתי תמונות ולא תמונה אחת, בתמונה שנשלחה אליו, הוא זיהה את הנאשם, למרות שלא רואים את כל פניו של הנאשם, הוא זיהה אותו לפי הצדודית (עמ' 31 שורות 7-9).

עדותו של השוטר אליאס לא נסתרה בחקירה הנגדית. השוטר העיד בכנות מרשימה ותיאר כיצד הוא מכיר את המשפחה ואת החברים של הנאשם ואת האחרון עוד מילדותו, כיצד ביקר בביתם לפחות פעמיים וכיצד הנאשם בירך אותו לשלום גם כשהגיע להעיד במשפטו.

עוד עמד השוטר בעדותו וגם במזכר שערך מיד לאחר שתיעד את פעולת הזיהוי, את המאפיין הייחודי של הנאשם שנוהג ללכת כאשר שיערו אסוף בצורת "קוקו". יצוין, כי הנאשם הגיע לכל ישיבות המשפט באותו אופן בו מתואר במזכר עם אותו שיער אסוף ב"קוקו".

היכרותו רבת השנים של השוטר אליאס את הנאשם והמאפיין הייחודי שתרם אף הוא לזיהויו, מביאים את בית המשפט למסקנה, כי זיהויו על ידי השוטר אליאס הוא זיהוי וודאי ומוחלט, שאין מקום לפקפק בו.

מכל מקום, הסינגור לא ערער את עדותו של השוטר אליאס ולא הצביע על ספק כלשהו בזיהויו של הנאשם. העובדה שלא רואים בתמונה את כל פניו של הנאשם, אין בה כדי להוביל למסקנה כי הזיהוי, לאו זיהוי הוא.

חיזוק משמעותי לזיהוי הנאשם עלה מפרטי הלבוש אותם לבש באותו יום. יצוין, כי הנאשם עצמו אישר כי מיד לאחר שנכנס לביתו באותו יום גשום בו התרחש האירוע, הגיעו שוטרים ועצרו אותו. בין היתר, הם תפסו את פרטי לבושו לרבות את חליפת הטרנינג והסווצ'רט שלבש באותו יום.

השוואת פרטי הביגוד שנתפסו לאלה אותם לובש אותו בחור בת/12, מלמדת כי מדובר בפרטי לבוש דומים מאוד. נתון זה מחזק את עדותו של השוטר אליאס ומלמד כי הזיהוי עליו העיד, הוא זיהוי ממשי ותקף.

זאת ועוד, רס"מ קושניר, שהיה בלש בתחנת חיפה בזמנים הרלוונטיים מסר בעדותו, כי במועד הנקוב בכתב האישום הוא היה במשמרת, וקיבל תמונה בקבוצת הוואטסאפ המשטרית. אף הוא זיהה בתמונה את הנאשם, כאשר במקביל, התקבל אירוע בתחנת המשטרה, על מודיע שזיהה שני חשודים שהתפרצו לרכב בחניון ברחוב מגינים, ואותו מודיע מוסר שהוא הצליח לצלם את החשודים ושלח את התמונה לשוטרים.

השוטר קושניר מסר בעדותו כי הוא מכיר את הנאשם מעבודתו כחוקר, ובשלב מאוחר יותר הגיע יחד עם שוטרים נוספים

לדירה בה הוא מתגורר יחד עם הוריו. בדירה בוצע חיפוש בהסכמה, במסגרתו תפס השוטר את חליפת הטרנינג אותה לבש הנאשם (ראו ת/7).

השוטר מסר כי הטרנינג היה במקלחת, מדובר בחליפת טרנינג (ראו תיאור מפורט בפרוטוקול), כאשר החלק העליון של חליפת הטרנינג היה תלוי במקלחת והמכנסיים היו רטובים, תוך שצוין כי באותו יום היה גשום.

דוח הפעולה (ת/8) שערך השוטר, מיום 12.4.15, מתעד את הפעולות שערך השוטר לרבות הזיהוי המידי בתמונה של הנאשם, שם צוין השוטר כי הוא זיהה שמדובר בחביב שחאדה המכונה "ביבו", תוך שהשוטר מציין בדוח הפעולה כי הוא מכיר את הנאשם מעבודתו בבילוש.

עוד צוין, כי בחיפוש שנערך בביתו של הנאשם נתפסה אותה חליפת טרנינג של אדיס בצבע שחור אפור וירוק זוהר, כאשר החלק העליון של החליפה תלוי על דלת המקלחת, והמכנסיים בתוך סל הכביסה, כאשר החליפה "רטובה מאוד", והשוטר מציין בדוח כי במהלך האירוע "ירד גשם כבד מאוד במשך דקות ארוכות". אחזור ואציין בהקשר זה, כי הנאשם מסר שמיד לאחר שנכנס לביתו, הגיעו השוטרים אחריו.

השוטר כרמל ישראלי ציין אף הוא בעדותו כי הוא זיהה את הנאשם כמי שמצולם בתמונות נשוא חומר החקירה, תוך שהוא מדגיש, כי הוא חקר את הנאשם פעמיים ומכיר אותו מתוקף עבודתו, ולכן זיהה אותו כמי שמצולם בתצלומים שמסר המודיע. עוד הבהיר, כי כאשר חקר את הנאשם וציין בפניו את התמונות שתיעדו אותו בזירה, אישר הנאשם, כי אכן הוא מצולם, אך טען שהוא לא עשה שם כלום, אלא היה שם עם עוד מישהו אחר ונוכחותו במקום הייתה תמימה (עמ' 38 שורות 18 ו-19).

עדויות השוטרים המזהים את הנאשם מהיכרותם הקודמת אותו, מצטברות ומצטרפות זו לזו, ומלמדות, כי הנאשם זוהה בוודאות על פי התמונה שהועברה לשוטרים מאת עד הראיה יעקוביאן שצילם את הנאשם בזירה. פרטי הלבוש שנתפסו, מצבם (היותם רטובים), ודמיונם הרב לאלו שנצפים בתמונה שסיפק העד יעקוביאן מוסיפים ומחזקים את הזיהוי ואת המסקנה כי הבחור המצולם בת/12 הוא הנאשם.

זאת ועוד, מעדותו של השוטר כרמל ישראלי עולה ברורות, כי הנאשם עצמו מאשר שהוא הבחור המופיע בתמונה, ובכך הוא סותם את הגולל על האפשרות שמדובר באדם אחר, ולא הוא. אם כי הנאשם טוען שנוכחותו במקום הייתה תמימה.

המסקנה המתחייבת מכל האמור היא, כי הנאשם הוא אחד הבחורים הנראים בתמונה ת/12 אשר תועד במצלמתו של העד יעקוביאן בעת אירוע ההתפרצות לרכב.

מכאן נעבר לדון בשאלה האחרונה והיא אופן ביצוע מעשה ההתפרצות.

מעשה ההתפרצות לרכב:

כפי שכבר צוין לעיל עד הראיה יהושוע יעקוביאן נכח בחניון נשוא כתב האישום והבחין בשני חשודים המפטרלים שם בצורה חשודה, תוך שהם מביטים לתוך רכבים. העד סבר שהם מחפשים את הרכב שלהם, אך התנהגותם עוררה את חשדו. לכן, הוא המתין במקום, התקרב, וחלף על פניהם, כשהוא מבחין שהם עומדים ומחכים שהוא יתרחק. הוא השלים את הסיבוב, המשיך לחפש חנייה, אך מכיוון שחשד בהם, חזר לעשות את הסיבוב פעם נוספת כדי לראות מה השניים זוממים.

הוא החנה את רכבו ויצא להביט בהם, התקרב אליהם על מנת שיוכל לראות בבירור מה הם זוממים, והבחין שהם מתקרבים לרכב מסוים שחנה בחניון "מהצד של הנהג". אחד החשודים עמד והביט לצדדים, על מנת לראות שהשטח פנוי, והשני רכן לעבר חלון הרכב והכניס את פלג גופו העליון לתוך הרכב. אותו חשוד שרכן לעבר הרכב, לבש קפוצ'ון שחור. כאשר הבין מה הם עושים, נרתע, נכנס לפאניקה, ולקח כמה צעדים לאחור.

הוא הבחין שהם מתקרבים לכיוונו, ולכן נכנס לרכבו ועשה עצמו מדבר בטלפון הנייד, תוך שהוא מצלם את השניים כשהם מתקרבים אליו. מיד לאחר מכן, הבחין שאחד מהם, מרוקן חפצים מתוך תיק. השניים יצאו מהחניון, חצו את הרחוב, אשר בצדו השני, בצד שמאל, היו פחי אשפה. אחד החשודים הרים את מכסה פח האשפה, וזרק לתוכו את אותו תיק שנשא עליו. העד מציין כי הוא התקשר למשטרה עוד לפני שהשניים הגיעו לפח האשפה.

יצוין, כי בתמלול שיחת 100 שהתקשר העד (ת/18), הוא מציין כי הוא היה עד להתפרצות לרכב בזמן אמת וגניבת תיק מתוכו, תוך שהעד מציין שהוא עדיין רואה את השניים תוך כדי שהוא "על הקו" עם המשטרה.

עיון בת/16 (צילום הרכב הנפרץ), מלמד כי מדובר ברכב מסוג סיאט איביזה, בצבע בהיר, אשר חלון הנוסע שלצד הנהג מנופץ. בחומר הראיות תמונה התיק שנתפס ותכולתו (ת/25).

מחזיק הרכב מר תמיר בדר מסר בהודעות שנגבו ממנו (ת/19 ות/20), כי בתאריך 12.4.15 היה בבית החייל בסדנת משתחררים, כאשר לפתע קיבל הודעה מאביו שרכבו נפרץ. הוא ציין, כי הוא החנה את הרכב בחניון נשוא כתב האישום, בשעה 08:00 לערך, והודעה על ההתפרצות לרכב התקבלה אצלו ב-13:45. לדבריו, ההתפרצות הייתה תוך שבירת החלון הקדמי הימני, וגניבת תיק שחור מתוך הרכב, שכתוב עליו "ספורט קלאב" באנגלית. בתיק היו אוזניות, מטען לנייד שלו, מסוג אייפון, חולצת טישרט בצבע ירוק של המדים ומסמכים רפואיים. הוא פנה וניגש לרכב, ראה את החלון השבור, ומספר דקות לאחר מכן, ניגשו אליו שוטרים, והראו לו את התיק, הוא מיד זיהה אותו, ומצא בו את המסמכים ויתר החפצים שתיאר. הוא ציין כי לא היה חסר בתיק דבר.

שילוב הממצאים הללו מהזירה, מלמד כי שני החשודים שנצפו בזירה על ידי עד הראייה חברו יחד והתפרצו לרכב. ההתפרצות הייתה על דרך שבירת חלון הנוסע, כאשר טרם להתפרצות השניים עומדים בחניון ומתכננים את מהלכיהם בקפידה. הם בחנו את הסביבה, סקרו רכבים שונים, ובחרו ברכב המתלונן. הם ניגשו לרכב, התבוננו לתוכו, זיהו את התיק, שברו את חלון הנוסע, כאשר אחד מהם רוכן אל תוך הרכב ונוטל את התיק שהיה בתוך הרכב, והשניים פוסעים

מהמקום, כשהם מסתירים את התיק ביניהם (ראו התמונות).

כאמור, הנאשם זוהה כאחד מהשניים, על פי צדודיתו השמאלית, כאשר פניו נושאים תווים ייחודיים כמו השיער האסוף ב"קוקו". חיזוק בולט לזיהוי נמצא בדמות הבגדים שנתפסו במקלחת ביתו, מיד לאחר שחזר לביתו, הסווצ'רט והמכנסיים שנתפסו בביתו זהים לסווצ'רט ומכנסי הטרנינג של החשוד המופיע בתמונה והיו רטובים מהגשם שירד באותה עת.

בתמונה שצילם העד בו נראה הנאשם עם גבו כלפי המצלם, פונה שמאלה עם פניו, הוא צועד כאשר משמאלו ומעט לפניו הולך שותפו לפשע, והשניים מסתירים מלפניהם דבר מה, שהינו כנראה התיק נושא ההתפרצות. יצוין, כי בית המשפט נוקט לשון זהירה, שכן התיק לא נראה בבירור מוחלט בתמונה. אולם, עד הראייה יעקוביאן, מוסר בעדותו שהבחין בתיק כשהשניים פסעו בדרכם החוצה מהחניון, ואחד מהם מרוקן חפצים מתוך תיק. הוא הבחין בהם מחזיקים בתיק, אותו תיאר "כמו תיק של סטודנטים בטכניון". כאשר הגיעו לפחים, אחד מהם הרים את מכסה הפח וזרק לתוכו את התיק והשניים המשיכו הלאה (עמ' 15 שורות 20 עד 24). השוטרים שהגיעו למקום הוציאו את התיק שהוצג ואושר ע"י העד יעקוביאן כתיק בו הבחין, ומאוחר יותר זוהה ע"י המתלונן כתיק שהיה ברכבו.

אל מול המסד הראייתי המוצק שהניחה התביעה בפני בית המשפט, מסר הנאשם עדות בעייתית, בלשון המעטה, רצופה סתירות ופריכות. נסקור אותה בקצרה להלן.

הנאשם טען כי היה במסעדת שווארמת פורד ברח' אלנבי. הוא הגיע לשווארמה פורד ברח' יפו, סמוך לשעות 10:30 עד 11:00, הוא לא זוכר בדיוק מתי. הוא מסר תחילה כי היה לבד, והוא הלך למסעדה זו, אכל שם, אותה עת ירד גשם ולכן הוא הסתתר מפני הגשם. לשאלה מדוע הגיע למסעדה, מסר כי הגיע אליה על מנת לעבוד כשוטף כלים. לדבריו, הוא קיבל הצעה מפי בעל המקום, אך לא ידע למסור את שמו של בעל המקום. משווארמת פורד, הוא הלך הביתה, ואיך שנכנס הביתה הבילוש הגיע לביתו ואמר לו שהוא חשוד בהתפרצות לרכב ותפסו את בגדיו.

הנאשם אישר שלבש חליפה של אדידס או נייק בצבע שחור לבן, מכנסיים שחורים וקפוצ'ון שחור לבן, ולסווצ'רט שלבש היה כובע (פרטי הלבוש שנתפסו בביתו). הוא טען, כי הוא הסתובב לבד (עמ' 43 שורות 25 עד 27). הוא ביקש בעדותו לטשטש את מיקומו המדויק, תוך שהוא טוען שהוא לא בדיוק זוכר מה עשה, אך לצד דברים אלה, מסר שייתכן שצילמו אותו במקום, אבל אין הדבר מעיד על כך שהוא התפרץ לרכב, אפילו אם צילמו אותו (עמ' 44 שורה 27). כאשר הוטחה בפניו בחקירה הנגדית גרסתו, שהמודיע צילם אותו עם אחר הולכים במקום, אמר הנאשם: **"הוא צילם אותנו הולכים אבל לא עושים משהו"**. לדבריו, הוא לא אמר שהוא היה עם מישהו, זוהי מילה שהחוקר הוסיף מיוזמתו (עמ' 44 שורות 27 עד 32).

הוא הוסיף וציין, כי הוא אף פעם לא יגיד שהיה איתו מישהו, מאחר והוא לא משתף פעולה עם המשטרה, הוא שונא אותה, ובלשונו: **"אני זהיר מאוד בחקירות אני לוקח את התיק על עצמי ולא פותח על אף אחד"** (עמ' 45 שורות 5 עד 7), וכאשר הוצגה בפניו התמונה בו הוא נראה עם אדם אחר, חזר בו ואמר **"אז נגיד שאמרתי ככה אבל לא אמרתי עם מי הלכתי"** (עמ' 45 שורה 10), כלומר, הוא לא מסר את שמו של הבחור שהיה איתו יחד באירוע.

בהמשך דבריו, כאשר הובהר לו שמסעדת שווארמת פורד, שטען שהיה בה, והוזמן לעבוד כשוטף כלים הייתה סגורה, טען שקבע עם בעל הבית לעבוד שם, הוא שוחח איתו יום קודם והתעקש על כך שהמסעדה הייתה פתוחה. כאשר הוטח בפניו שהיה חג הפסחא טען שניגש ואכל במקום אחר, שם אף אחד לא ראה אותו, לא בשווארמת חזן ולא במקום אחר, למרות שהעסקים האלה ברוב היו פתוחים, חוץ משווארמת חזן. הוא טען כי הוא מכיר אנשים באותו רחוב, אך יחד עם זאת לא יכל לתת שם של אדם אחד שראה אותו באותה עת במקום.

כאשר נשאל מהיכן הדיסקים של מוזיקה שנתפסו אצלו, טען שתייר גרמני נתן לו אותם. הוא לא זוכר באיזה רחוב זה היה, אך זה היה לפני האירוע בכמה שעות. הוא דיבר עם אותו תייר והאחרון נתן לו קופסה של דיסקים מתנה.

בהמשך חקירתו, ולאור העובדה שהוא ידע שחלק מהרכוש הגנוב הוא "תיק גדול", טען שידע על כך מתוך השאלה של השוטר, אלא שבחקירה השוטר לא נקב במילים "תיק גדול". או אז, טען הנאשם, שהוא התבלבל והתכוון להגיד תיק שחור, אך יצא לו תיק גדול (עמ' 48 שורות 1 עד 6).

לעניין האליבי, יצוין כי בחקירתו טען הנאשם, גם כי היה "עם אנשים". הוא התבקש על ידי השוטר שצמן שחקר אותו למסור פרטים של אותם "אנשים", ולהראות היכן בדיוק היה, על מנת שהמטרה תוכל לאמת או לשלול את האליבי לו טען. אך הנאשם לא מסר שמות של אנשים, ולא מסר פרטים מאמתים נוספים. לכן, בצדק הבהיר השוטר שצמן בעדותו, כי בהעדר פרטים מדויקים, לא ניתן היה להסתייע במצלמות הרלוונטיות הממוקמות במקום, שכן, מדובר ברוב עם הרבה מבלים, וללא מיקוד של שעה ומקום, לא ניתן יהיה למקד את החיפוש על מנת לאמת את טענתו של הנאשם.

הטענה שהחוקרת הממונה הגב' שושי דרור, הורתה לגשת לשווארמה פורד ולהוריד את הסרטונים בין השעות 10:00 עד 12:00, לא יכולה להועיל לנאשם, שכן, הנאשם טען טענה כללית כאילו היה במשך שעתיים במקום מסוים, אך לא טען בדיוק היכן היה, ולכן, לא איפשר בדיקה. מה גם שהסתבר, לגרסתו, כי שווארמת פורד היתה סגורה באותה עת, והנאשם טען כי הלך לאכול במקום אחר, אך לא ידע לומר היכן ומי ראה אותו שם.

מצופה מאדם החשוד בביצוע עבירה וטוען "במקום אחר הייתי", שימסור פרטים מדויקים ככל האפשר על אותו "מקום אחר", היכן היה, מה עשה שם, עם מי ישב, מי יכול לאמת את שהייתו במקום, על מנת לנקות עצמו מחשד. כאשר מדובר בישיבה במקום ציבורי כמו מסעדה, הדבר פשוט ביותר וניתן לבדיקה קלה. אך הנאשם בחר מטעמיו, למסור תמונה מעורפלת של הדברים.

כך או כך, גם אם הייתי סובר, כי היה צורך בבדיקת הסרטונים במסעדת השווארמה, ואינני סבור בנסיבות שהיה בכך צורך, שעה שהנאשם אישר בסופו של דבר, כי המקום היה סגור והוא היה "באיזור", הרי שמשעה שישנו תמונה הממקמת את הנאשם בזירת הפשע, נשללת מניה וביה, טענת האליבי, על ידי אותה ראייה טכנולוגית חד משמעית, הממקמת אותו שם ושוללת את הימצאותו "במקום אחר".

עדויות של הנאשם הותירה על בית המשפט רושם עגום, היא היתה פתלתלה, מתחכמת, רוויות פירוכות וככל שהעיד

התרשם בית המשפט, כי הנאשם מוסר עדות מניפולטיבית שאין בה שמץ אמת, ועל כן היא נדחית בזה כבלתי אמינה.

סוף דבר:

אשר על כן, לקביעתי המאשימה הוכחה מעבר לכל ספק סביר את עובדות כתב האישום ולפיכך הנני מרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י"א חשוון תשע"ח, 31 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים